

14. Zarzut czternasty dotyczy tego, że EBC, nie stosując odstępstwa na podstawie art. 396 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, nadużył przysługujących mu uprawnień dyskrecyjnych.

- (¹) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1).
- (³) Rozporządzenie UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (EBC/2014/17) (Dz.U. 2014, L 141, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2022 r. – ON / Komisja

(Sprawa T-103/22)

(2022/C 191/38)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: ON (przedstawiciel: D. Mimrová, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2021/2288 z dnia 21 grudnia 2021 r. zmieniającego załącznik do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/953 w odniesieniu do okresu uznawania zaświadczeń o szczepieniu wydawanych w formie unijnego cyfrowego zaświadczenia Covid wskazującego na zakończenie serii szczepień pierwotnych (¹) z powodu naruszenia zasad równego traktowania i niedyskryminacji oraz naruszenia zasady proporcjonalności;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia 2021/2288 ze względu na brak podstawy prawnej przewidzianej w art. 168 TFUE w odniesieniu do ochrony zdrowia publicznego w reakcji Unii na transgraniczne zagrożenie dla zdrowia związane z pandemią Covid-19;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że Komisja naruszyła ogólne zasady prawa wspólnotowego i poprzez przyjęcie rozporządzenia 2021/2288 naruszyła:
 - zasady równego traktowania i niedyskryminacji, ograniczając ważność cyfrowego zaświadczenia do 270 dni od dnia zakończenia serii szczepień pierwotnych w celu ułatwienia swobodnego przemieszczania się posiadaczom ważnych zaświadczeń cyfrowych (czyli osobom, którym podano dawkę przypominającą i które mają mieć większą odporność na wariant wirusa Omikron), jednocześnie wyłączając z zakresu stosowania zaskarżonego aktu nieokreślony krąg osób zdefiniowany za pomocą ich wieku, zawodu, stylu życia czy innych kryteriów (bez względu na to, czy są one zaszczepione czy też nie są w ogóle zaszczepione), w związku z czym dopuściła się dyskryminacji wobec dużej grupy osób, które zakończyły serię szczepień pierwotnych i zachorowały na Covid, choć według wiedzy naukowej takie osoby z tzw. hybrydową odpornością stanowią porównywalne lub mniejsze ryzyko dla społeczeństwa z punktu widzenia przenoszenia zakażenia oraz obciążenia systemu zdrowotnego niż osoby, w przypadku których ważność cyfrowego zaświadczenia pozostaje nieograniczona bądź które są w inny sposób wyłączone z zakresu stosowania zaskarżonego aktu i które są „de iure” bezinfekcyjne;

- zasadę proporcjonalności, gdyż nie przedstawiła uzasadnienia, które opierałoby się na jakościowych, a w miarę możliwości ilościowych danych, tj. nie oceniła należyście dostępnych danych naukowych o grupach osób, które mogą powodować ryzyko zakażenia chorobą Covid dla innych osób, a ponadto nie uzasadniła należyście, dlaczego to właśnie przyjęty środek, który ogranicza ważność unijnych cyfrowych zaświadczeń Covid do maksymalnie 270 dni od dnia otrzymania ostatniej dawki z serii szczepień pierwotnych, pozwala najlepiej osiągnąć cel Unii w ramach reakcji na pandemię Covid-19 i mutację wirusa SARS-CoV-2, ponieważ za pomocą tego środka wspiera wzrost wskaźnika wyszczepienia ludności tzw. dawką przypominającą, przy czym nie rozważyła (nie uzasadniła należyście) innych wchodzących w grę alternatyw.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że przy wydawaniu rozporządzenia 2021/2288 Komisja przekroczyła przyznane jej uprawnienia, które zostały na nią oddelegowane w art. 5 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2021/953⁽²⁾, gdyż zamiast „statycznej” zmiany pól danych w reakcji na rozwój wirusa SARS-CoV-2 i istniejącą sytuację epidemiologiczną ograniczyła ważność cyfrowego zaświadczenia i w tym kontekście de facto wyznaczyła granice reakcji Unii na pandemię COVID-19 jako transgranicznego zagrożenia dla zdrowia, przy czym nie oparła zaskarżonego aktu na odpowiedniej podstawie prawnej przewidzianej w art. 168 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczącym ochrony zdrowia publicznego.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, L 458, s. 459.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/953 z dnia 14 czerwca 2021 r. w sprawie ram wydawania, weryfikowania i uznawania interoperacyjnych zaświadczeń o szczepieniu, o wyniku testu i o powrocie do zdrowia w związku z COVID-19 (unijne cyfrowe zaświadczenie COVID) w celu ułatwienia swobodnego przemieszczania się w czasie pandemii COVID-19 (Dz.U. 2021, L 211, s. 1.)

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2022 r. – Sopra Steria Benelux i Unisys Belgium/Komisja

(Sprawa T-108/22)

(2022/C 191/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Sopra Steria Benelux (Ixelles, Belgia), Unisys Belgium (Machelen, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci L. Masson i G. Tilman)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej wydanej w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego o numerze TAXUD/2019/OP/0006, zatytułowanego „Rozwój CCN – Specyfikacja, rozwój, konserwacja i wsparcie 3. stopnia platform IT TAXUD – Część A: Usługi ewolucji platformy CCN/CSI” i zawiadomienia z dnia 20 grudnia 2021 r., w którym Komisja potwierdziła odrzucenie przez siebie oferty konsorcjum skarżących i udzielenie zamówienia konkurencyjnemu konsorcjum;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący nieważności decyzji z dnia 20 grudnia 2021 r. Skarżący podnoszą w tym względzie, że zaskarżona decyzja powinna być uznana za decyzję wyłącznie potwierdzającą poprzednią decyzję, której nieważność została uprzednio stwierdzona przez Sąd.